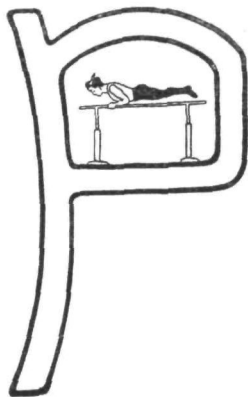

MIRKO KOŠIR:

Opeharjeni hudobec.

oglavar vseh peklenščkov je poklical svojega hlapca Žveplenkarja predse in mu je zapovedal, da naj gre na Deveto goro in privede tekom treh let, če mu prej ni mogoče, grešno dušo čarovnika Pikapoka v pekel. Če pa ne izvrši njegovega povelja, ga obesi za pete na žrebelj.

Pleša hlapca Žveplenkarja je bila čezinčez pokrita z bujnimi črnimi kodri. Pol sežnja je meril njegov rep, ki je bil na koncu kljukasto zavit in ki so mu ga že pred desetimi leti popolnoma odsekali. Kruncal je na desno nogo, na levo pa je cincal; gluhi je bil na levo oko, slep na desno

uho.

Duša čarodejca Pikapoka pa je bila bela in brezmadežna, kakor so brez madeža hlače tistega berača-krevljača, ki roma že devet let in devet mesecev v deževnem vremenu po blatnih cestah in razritih, mlakužnih kolovozih. Čarovnik je bil že jako star, dosegel je v tem času baš deset let več kot pol Matuzalemove starosti in je prebival v polpodrti palači, visoko vrhu Devete gore. Ljudje so se izogibali te palače, ki so ji dejali »Hudobčeva koliba« in se križali pred njo kakor ob viharnem vremenu.

Po to brezmadežno dušo se je napotil hudobec.

Stari čarovnik pa je uganil hudobčeve misli. In brž je šel na pot pajek-križavec, čarovnikov odposlanec, in se je vgnedil v vršičku košate lipe, ki je rasla na obronku sosedne gore.

In hudobec je prišel do lipe, pajek pa se je spustil po pajčevini iz vršička in je pičil hudobca v hrbet, da mu je mahoma zrasla velika grba. Hudobec začuti bolečino, se ozre kvišku in zagleda pajka, ki je že čepel v svojem pajčevinastem domovju. Hudobec potegne strelico iz tula, pomeri na pajka in ustrelji. Strelica pa ne zadene pajka, ampak visoko v zrak zleti in zadene oblak. Oblak se odtrga z neba in pade na zemljo, da nastane povodenj.

Hudobec se je z velikim naporom rešil na vrh gore, kamor ni segala voda. Tu je čakal, da odteče voda; čakal je več mesecev, voda se ni odtekla, a hudobec je stradal, stradal jedi in grešnih duš.

Pa sčasoma je odtekla voda, in hudobec se je vrnil proti čarovnikovemu domovju.

In čarodejec je vedel, da pride hudoba iznova k njemu, zato je zapovedal pajku, da naj napelje čez cesto pajčevino. In pajek je storil to. Prišel je hudobec, in ker je krmežljivo gledal, ni zagledal pajčevine — in je telebnil na tla in si zlomi nogo.

Z velikim naporom je prikrevsal do padarja v dolini, da mu ozdravi nogo. Padar pa je dejal, da njegove noge ne bo zdravil, ker neče imeti opravka s potepuhi, kakršen je on. Tudi mazil ne bo mazal po njegovem bedru, saj jih ni ukradel in ne našel sredi ceste; tako je rekel. Ampak hitro je bil voljan, ozdraviti bolnika, ko mu je obljubil trideset cekinov naj-novejšega kova.

Tako se je zdravil hudobec več mesecev...

Tretjič je stal peklenščkov hlapec pred bajto pregrešnega starca-čarodejca.

Takrat pa ga je le-ta sprejel radovoljno in mu je postregel kakor iskrenemu prijatelju.

»Sedaj pa z mano, grešna duša!« je hudobec rekel slednjič čarodejcu. Ali starec mu je odvrnil:

»Naj bo po tvoji volji, ali prosim te, skrij se za nekaj trenutkov v to-le skrinjo, ker vsak hip vstopi kmet Cigajnar. Moj dolžnik je, in upam, da mi je prinesel denarce nazaj. Ne slišiš njegovih korakov? Počakaj toliko časa v skrinji, da napravim zadnje opravilo!«

Zunaj je vršelo; in hudobec se je skrnil v skrinjo. Hitro jo je zaklenil čarodejec in je rekel glasno:

»Lahko noč, hudobec, zdaj pa čakaj in trpi žejo in lakoto, če te je volja ali ne!«

Okolo bajte pa je vršela vihra, in kamenje se je trkalikalo po bregu. O kmetu Cigajnarju ni bilo ne duha ne sluha.

Mesec dni je bil peklenščkov poslanec zaprt med šestimi stenami. Milo je prosil čarovnika, naj ga izpusti. Ta pa ni verjel njegovim besedam.

Ampak čez šest mesecev je prinesel grešnik steklenico blagoslovljene vode. Eno samo kapljo je kamil na skrinjo, in že je začutil hudobec neznansko boleost; žgalo ga je in peklo ga je po vsej koži.

Čarovnik pa je škropil, škropil...

Mahoma se vzdigne oblak prahu, duh po žveplu napolni bajto.

In pobegnil je vrag, kolikor hitro je mogel. In ko je prebil z glavo pokrov, si je zlomil rožička. Na strehi pa je ostala odprtina, skozi katero je bil šinil vrag.

Leto dni se ni prikazal: bal se je čarovnika.

Ali čez leto in dan je zopet prišel, zakaj zadnji dan je bil: opolnoči minejo tri leta.

Tudi to pot je bil grešnik z gore vesel njegovega prihoda. Toda preden vzame dušo s sabo, je rekel, naj hudobec izpolni njegovo zadnjo željo. Ta je bila ta-le:

»Napravi mi 64 kupčkov iz kamenčkov. Na vsakem naslednjem naj bo dvakrat toliko kamenčkov kakor na prejšnjem. Prični pa z enim kamenčkom!«

Hudobec je menil, da je to lahko delo in je šel hitro na delo.

Peti kupček je bil napravljen iz 16 kamenčkov, šesti iz dvaintridesih ... in tako dalje. Trinajsti že iz 4096.

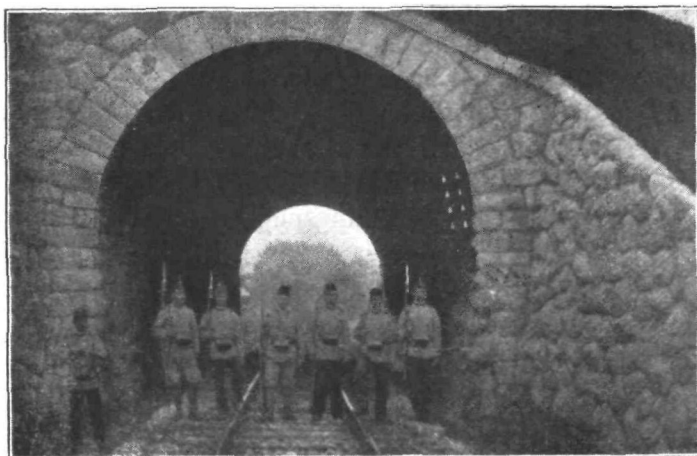
Hudobec je uvidel, da bo težko dokončal do polnoči, zato je hitel in se urno sukal po bregu in nabiral kamenčkov.

Ampak za 64. kupček bi potreboval bilijone in bilijone kamenčkov, zato je jasno, da ga je ukanil čarodejec.

Dvanajstkrat je tiho jeknila ura daleč v dolini. Tri leta so minula, in potrj se je napotil poslanec v pekel, žalosten in jezen.

Poglavar peklenčkov ga je videl, ni pa videl duše, zategadelj ga je poklical predse. In ker ni izvršil, kar mu je bil naročil, ga je obesil za pete na žrebelj.

Čarovnik pa je ostal na gori in se staral vidoma. Hrbet se mu je zme-rom bolj upogibal in grbil. Manjšala se je njegova postava in do danes se je že tako zmanjšala, da ga nikjer več ni.

Vojaki stražijo železniški predor